

ned paa det samme, som det var i 1914—15, tror jeg ikke, fordi alt er saa elendigt derovre; der trænges til en fuldstændig Ombygning, en fuldstændig Modernisering, og før det sker, tror jeg i det hele taget ikke, vi kommer ned med Udgifterne, saaledes at Teatret nogenlunde kan bære sig. Jeg for mit Vedkommende vil derfor ikke støtte det foreliggende Lovforslag. Det er min Overbevisning, at vi maa ned med Udgifterne, men ogsaa, at vi bør beholde Teatret, thi det er en nødvendig Institution i Samfundslegemet. Derimod er jeg en stærk Modstander af at smide en Masse Penge ud til ingen Nytte, hvorfor vi maa arbejde paa, at Samfundet kun giver det nødvendige ud til dette Formaal.

Jeg har ikke noget imod, at det foreliggende Lovforslag kommer i Udvalg, men naar Rigsdagen skal hjem om 8—14 Dage, som der siges, saa er jeg klar over, at det Arbejde, der kan blive gjort i Udvalget, ikke vil faa nogen Betydning. Jeg havde ventet, at den højtærede Minister havde sagt, at han vilde fremsætte et Forslag om Teatret i næste Samling, men det hørte jeg ikke noget om. Der har i forskellige Blade staaet noget om, at Ministeren arbejdede med en Plan — om den nu skulde være billigere end den, jeg i sin Tid har fremsat, ved jeg ikke —, og der har staaet i Bladene, at Ministeren har bedt Finansudvalget om nogle Penge til Opmaaling af Teatret til Fremme af denne Plan, og hvis det er sandt, saa tyder det jo ikke paa, at Ministeren vil sælge det kongelige Teater, men tværtimod paa, at han sysler med en eller anden Plan. Ja, Vejen er sommetider lang og trang, men jeg tror nu, at det eneste fornuftige for Teatret, for Rigsdagen, ja, for det hele Samfund, vilde være, om Ministeren sagde ligesom Keiser-Nielsen gjorde, da han var Undervisningsminister: Nu maa vi have en Ordning paa denne Sag, og i den Anledning fremsatte det fornødne Forslag.

J. Oskar Andersen: Jeg forstaar særdeles godt og sympatiserer ganske med den triste melankolske Tone, som den ærede sidste Taler brugte, thi det er i Virkeligheden en uhyre bedrøvelig Anledning, der

samler Tinget i Dag (Afbrydelse: samler!) eller burde beslaglægge dets Opmærksomhed. Et Lovforslag af den Art, som det, Retsstatspartiet her har forelagt, griber mit Hjerte saaledes, at jeg, hvis jeg havde den samme dramatiske Evne til at tale melankolsk som den ærede sidste Taler, ogsaa vilde gøre det nu. Jeg giver ogsaa den ærede sidste Taler Ret i, at man kan blive trist og hjerteklemt ved at høre den højtærede Minister udtale sig om det foreliggende Lovforslag og efterlade Tinget i samme gaadefulde Uvished, hvori det hidtil har været, om, hvad han tænker paa med Hensyn til noget saa vigtigt som det kongelige Teater.

Det havde været rimeligt, om vi ved den Lejlighed, der nu har frembudt sig i Stedet for ved Finanslovforslagets tredje Behandling, havde hørt et Ord fra Ministeren om, hvorledes han tænker sig en Ordning af Teatret. Thi, som det ogsaa fremgik af Venstres ærede Ordførers (Ohr. Søgaard) Udtalelser, er der et stærkt Krav fra store Dele af Befolkningen og et ikke mindre alvorligt Krav fra Rigsdagen om at faa et Svar herpaa, da det dog ikke vedblivende kan gaa paa den Maade, hvorpaa det hidtil har gaaet.

Jeg havde ikke tænkt mig, at vi skulde have været ind paa en indgaaende Drøftelse af det kongelige Teaters Forhold ved denne Lejlighed — det er jo blevet sagt, at det kongelige Teaters Forhold skulde drøftes ved Finanslovforslagets tredje Behandling —, men da den højtærede Minister bl. a. har prist den Sparsommelighed, der gør sig gældende ved det kongelige Teater i Øjeblikket, i Forhold til tidligere Tider, og da Venstres ærede Ordfører ogsaa gik ind paa en indgaaende Drøftelse, er det kun rimeligt, at der ogsaa fra konservativ Side fremkommer nogle Udtalelser.

Hvad nu først det foreliggende Lovforslag angaar, som er fremlagt af de to ærede Medlemmer, som tilhører Retsstatspartiet, maa jeg sige, at det minder mig om Retsstatspartiet i det hele taget. Dette Parti gaar, som bekendt, under Navnet Retsstatspartiet, men man kunde lige saa godt kalde det Uretsstatspartiet, thi det,